

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/582/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204252
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5412204252.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi : Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, IČO: 00 166 073, za účasti Okresného prokurátora v Dolnom Kubíne, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 4C/95/2012-69 zo dňa 24. júna 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom č. k. 4C/95/2012-69 zo dňa 24. 06. 2014 návrh zamietol (výrok I.). Náhradu trov konania odporcovi nepriznal. (výrok II.).

Konštatoval, že návrhom podaným na súd sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a nemajetkovej ujmy v sume 608,52 eur. Táto mala

navrhovateľovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 1234/2003 voči povinnému P. P. pre vymoženie pohľadávky vzniknutej neplnením jeho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5260107 nakoľko súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o návrhu na zmenu súdneho exekútora.

Podľa súdu jediným dôvodom, ktorým navrhovateľ odôvodňoval nesprávnosť úradného postupu Okresného súdu Dolný Kubín v dotknutých exekučných konaniach bolo: „nedodržanie 30-dňovej lehoty“ podľa ust. 44 ods. 8 zákona NR SR č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch v exekučnej činnosti / Exekučný poriadok/ a o zmene a doplní ďalších zákonov (ďalej len „Exekučného poriadku“) v znení účinnom od 01. 12. 2006, resp. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 09. 2005. Nesprávny úradný postup v tomto prípade mal teda spočívať v porušení povinnosti súdu urobiť úkon v zákonom ustanovenej lehote, resp., zbytočných prietahoch v konaní v počte 347 dní.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so spisom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5Er/837/2003, ktorému zodpovedá vec vedená pred súdnou exekútkou Mgr. Máriou Krasňanovou pod sp. zn. EX 1234/2003 (práve touto spisovou značkou navrhovateľ definoval exekučné konanie, v ktorom malo dôjsť k nim tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu súdu), a z ktorého zistil, že

vo veci bolo vydané poverenie súdnej exekútorke dňa 31. 10. 2003. Dňa 20. 07. 2011 bol súdu doručený podnet súdnej exekútorke na odklad exekúcie a na zastavenie exekúcie v zmysle ust. § 57 ods. 4 Exekučného poriadku. Súd uznesením z 31. 10. 2011 č. k. 5Er/837/2003-40 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekučné konanie zastavil a uložil oprávnenému povinnosť nahradiť trovy exekúcie vzniknuté súdnemu exekútorovi vo výške 393,44 eur. Z obsahu uvedeného uznesenia nevyplýva, že by sa zaoberal otázkou zmeny súdneho exekútora (tvrdenie navrhovateľa). Na základe odvolania terajšieho navrhovateľa ako oprávneného proti uvedenému uzneseniu ako aj súdnej exekútorke voči výroku o trovách konania Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 2CoE/68/2012-78 zo dňa 18. 12. 2012 potvrdil prvostupňové uznesenie vo výroku, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená a vo výroku o trovách konania napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd zároveň návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol. Toto uznesenie, vo výroku ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 02. 2013. V danom exekučnom spise nie je založená žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora a dokonca ani žiadne procesné podanie oprávneného v období od vydania poverenia na vykonanie exekúcie do doručenia podnetu zo strany súdneho exekútora a následného rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie.

Vykonaným dokazovaním mal súd tak spoľahlivo preukázané, že v exekučnom konaní vedenom na súde pod sp. zn. 5Er/837/2003 nemohlo dôjsť k vytykanému nesprávnemu úradnému postupu, pretože tvrdenia navrhovateľa (v exekučnom konaní oprávnený) o podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora sa nepreukázali. Súd o ním tvrdenom návrhu nerozhodoval, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu zákonom stanovenej lehoty. V tejto veci nepochybne absentuje existencia navrhovateľom tvrdenej skutočnosti, ktorá mala predstavovať nesprávny úradný postup exekučného súdu, a teda nemôže byť daná ani zodpovednosť odporcu za navrhovateľom tvrdenú, ale nepreukázanú škodu pre nenaplnenie ani jedného zo základných predpokladov pre vznik takejto zodpovednosti na strane odporcu, ktoré predpoklady navyše musia byť naplnené súčasne. Súd preto podaný návrh v celom rozsahu, a to jednak ohľadne uplatnenej škody a tiež uplatnenej nemajetkovej ujmy, ako zjavne nedôvodný zamietol. Z dôvodu, že nebolo zistené porušenie práva navrhovateľa, súd sa nezaoberal jeho návrhom na vydanie medzitýmneho rozsudku.

Čo sa týka návrhu navrhovateľa na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom v odbore právne vzťahy k cudzine, odvetví - európske právo, ktorým budú zodpovedané otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ, súd tomuto návrhu na doplnenie dokazovania nevyhovel. Pre rozhodnutie o žalobnom návrhu navrhovateľa nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie týmto dôkazom, nakoľko skutkový stav bol dostatočne preukázaný vykonanými dôkazmi a navrhované znalecké dokazovanie skutočnosti vyplývajúce z exekučného spisu nemôžu vyvrátiť.

Na záver súd považoval za potrebné podotknúť, že o nepravdivosti tvrdení navrhovateľa svedčí aj skutočnosť, že pokiaľ v žalobe tvrdil, že v čase jej podania nedisponoval spisovou značkou exekučného súdu a vec identifikoval len podľa jemu dostupných údajov, jeho tvrdenia sú nepravdivé a zavádzajúce nakoľko tvrdil, že o tom, že súd bol bezdôvodne nečinný vo veci návrhu na zmenu súdneho exekútora o 347 dní sa dozvedel po doručení uznesenia zo dňa 31. 10. 2011 (bod IV. žaloby). Súd dal navrhovateľovi do pozornosti, že predmetné uznesenie v pravom hornom rohu je označené spisovou značkou 5Er/837/2003, ktorú on sám aj uvádzal pri podaní odvolania v exekučnej veci dňa 07. 11. 2011.

O trovách konania súd rozhodol tak, že odporcovi ako úspešnému účastníkovi, ktorému by inak za použitia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“ prináležalo právo na náhradu účelne vynaložených nákladov súvisiacich s týmto konaním, právo na ich náhradu nepriznal, pretože odporca si v súvislosti s týmto konaním trovy konania uplatnil, ale nevyčíslil ich výšku a z obsahu spisu nevyplýva, že by odporcovi v rámci tohto konania vznikli nejaké trovy v konkrétne zistiteľnej výške.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich

skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť uvedené navrhovateľa - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej navrhovateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnutí dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Navrhovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zřejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť

len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovateľ navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrálne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navrhovateľ tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Tvrdil, že predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Je tak jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku v určenej výške. V tejto súvislosti vytýkal súdu, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Z tohto totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, nákladov na poštovné a na telekomunikačné služby.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi.

K návrhu na prerušenie konania navrhovateľ tvrdil, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu, práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej, o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu uvedeného tvrdenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Okresný prokurátor v Dolnom Kubíne vo vyjadrení k odvolaniu navrhol odvolanie zamietnuť, nakoľko rozhodnutie považoval za zákonné a v plnom rozsahu sa s ním stotožnil.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní navrhovateľ namietal, že vo veci konal a rozhodol vylúčený sudca s poukazom na skutočnosť, že upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhľadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že objektívne nemožno tohto sudcu považovať za nestranného.

V súvislosti s navrhovateľom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Vzhľadom na oznámenie navrhovateľa v návrhu na začatie konania, súd uznesením č. k. 4C/95/2012-10 zo dňa 17. 10. 2012 vyzval navrhovateľa, aby oznámil, či v konaní uplatňuje námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi. Navrhovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, na výzvu súdu oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č.l. 12 spisu). Z obsahu spisu zároveň vyplýva, že aj o skutočnostiach oznámených navrhovateľom v návrhu na začatie konania, pre ktoré mal byť konajúci sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený, rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8NcC/19/2014-32 zo dňa 13. 02. 2014 tak, že sudca Okresného súdu Dolný Kubín JUDr. Rastislav Plutinský (vec mu bola pridelená dňa 13. 11. 2013 počas dočasného pridelenia zákonného sudcu JUDr. Blaženy Stašíkovej na Krajskom súde v Žiline) nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci na okresnom súde pod sp. zn. 4C/95/2012. Námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, sa môže účastník brániť aj v rámci odvolacích námietok, ako to urobil navrhovateľ v tomto prípade. Ak nie je vydané rozhodnutie nadriadeného súdu ohľadom zákonnej sudkyne JUDr. Blaženy Stašíkovej, ktorej bola vec opätovne pridelená dňa 02. 06. 2014 o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže pri skúmaní tohto dôvodu posúdiť otázku vylúčenia sudcu samostatne, čo by bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (§ 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.).

Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Krajský súd v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom Okresného súdu Dolný Kubín, na ktorom vykonáva zákonná sudkyňa funkciu sudcu, nevidí dôvod pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejsť a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010), pričom v danom prípade takýto súd účastníkom konania nie je, vec sa ho týka len sprostredkovane. Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom

prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť preto nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká, a zánikom funkcie sudcu zaniká, osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranné, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich). Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba také chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dôvod na vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý záver rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31. 05. 2010; 6Cdo/201/2013 z 19. 06. 2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napríklad I. ÚS 88/2013 z 06. 02. 2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 24. 06. 2014 (neobstojí preto námietka navrhovateľa, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania), kedy bolo pojednávanie i uskutočnené (ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní z č. l. 62 spisu). Navrhovateľ a splnomocnený zástupca navrhovateľa prevzali predvolanie na dané pojednávanie dňa 06. 06. 2014 (č. l. 54 a 56 spisu). Z obsahu spisu nevyplýva, že by navrhovateľ požiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.). Navrhovateľ podaním zo dňa 20. 06. 2014 požiadal o zrušenie pojednávania do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a zákonného sudcu. V danom prípade nebol dôvod pre zrušenie pojednávania z navrhovateľom uvádzaného dôvodu, keď navrhovateľ v konaní námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi nepodal a spis nebol nadriadenému súdu predložený na rozhodnutie o vylúčení či nevylúčení sudkyne podľa § 16 ods. 1 O. s. p.. Zákonná sudkyňa pritom v odôvodnení rozsudku uviedla, že tu nie sú také skutočnosti, na základe ktorých by konštatovala svoju zaujatosť vo veci sp. zn. 5Er/837/2013, v ktorej malo dôjsť k porušeniu práva navrhovateľa nikdy nekonala, z ktorého dôvodu nebol spis predložený nadriadenému súdu. S poukazom na uvedené vyjadrenie zákonnej sudkyne, ako aj vyššie uvedené konštatovanie odvolacieho súdu vo vzťahu k námietke nestrannosti sudcu, potom neobstojí námietka navrhovateľa, že sudcu, ktorému bola predmetná vec pridelená na konanie a rozhodnutie, bolo potrebné z konania vylúčiť, čím ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní. Aj odvolací súd preto konštatuje, že boli splnené všetky predpoklady v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. na prejednanie veci v neprítomnosti navrhovateľa a jeho splnomocneného zástupcu. Navrhovateľ

a jeho splnomocnený zástupca si nedostavením sa na riadne nariadené pojednávanie sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, ako aj právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. a § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla práve na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). K tvrdeniu navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu odvolací súd uvádza, že vyjadrenie odporcu bolo súdu doručené dňa 22. 04. 2013, pričom splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa bolo doručené dňa 06. 06. 2013 (č. I. 56 spisu), teda ešte pred pojednávaním. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní vytýkal súdu, že okresný súd nerozhodol rozsudkom pre zmeškania v zmysle § 153b O. s. p., odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdený navrhovateľom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo. Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom (č.l. 2 spisu) prečítaním listín z príslušného exekučného spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5Er/837/2003, ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka navrhovateľa nie je pravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 24. 06. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva navrhovateľom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávaní nerozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania lebo navrhovateľ v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

V preskúmvanej veci okresný súd zamietol návrh navrhovateľa pre absenciu existencie navrhovateľom tvrdenej skutočnosti majúcej predstavovať nesprávny úradný postup exekučného súdu v súvislosti s nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote. V dôsledku toho nemohla byť daná zodpovednosť odporcu za navrhovateľom uplatňovanú majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu. Odvolací súd oboznámiac sa s obsahom spisu sp. zn. 5Er/837/2003 ako aj spisu súdneho exekútora sp. zn. EX 1234/2003 tiež konštatoval, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Okresný súd rozhodnutie aj náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Odvolacie námietky navrhovateľa na túto časť meritórneho rozhodnutia okresného súdu ani nereagujú. Naopak navrhovateľ poukazuje na skutočnosti, ktorými sa súd v súdnej veci vzhľadom na vyššie uvedené ani nemohol zaoberať (majetková škoda a nemajetková ujma). Navrhovateľ tak podal odvolanie bez toho aby rozlišoval medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.